

LÊ MINH NGỌC QUỲNH

PHÚT HỘI NGỘ

Thân tặng:

* Các bạn TV, niên khóa 1965-1972:

- Nguyễn thị Hồng Phúc, Phí thị Thơ, Nguyễn thị Bảo (Texas), Vũ thị Lan Hương, Phạm Bùi Lê Quỳnh, Lê Ngọc Phú, Doãn thị Kim Oanh, Quách thị Minh (Cali), Nguyễn thị Bích Thủy (Oregon), Nguyễn thị Kim Ngọc (Germany).

* Các bạn NLS, khóa 14 :

- Nguyễn thị Hồng Phúc, Phí thị Thơ (Texas), Nguyễn thị Kim Chi, Nguyễn thị Mộng Hiền (Cali), Hồ thị Mươi (Canada).

Cali, July 4, 2000:

Tôi về Cali từ tháng 4, và nhờ có email, nên có những người bạn ở TV và NLS (Nông Lâm Súc) mà đã lâu lắm rồi, có đến cả... mấy chục năm trời, mới biết được tin tức của nhau, nên rất là cảm động. Mùa xuân đã qua đi, Cali đã bắt đầu bước vào cơn nóng của mùa hè, thì cũng là dịp cho các bạn NLS từ nơi khác- Texas, Vermont, Boston, Bắc Cali, và cả ở Canada cũng ... nóng lòng muốn có một buổi họp mặt tại Nam Cali để gặp lại...

Chuông điện thoại reo vang, còn email ...thì tới tấp, nhiều lúc đọc không kịp thở! Nhỏ Chi bàn tính với Hiền và tôi:

- Kỳ này “bà con” ở Houston sang Cali dự buổi họp mặt hè đó. Phúc nó nói sẽ đến LAX ngày này nè. Phúc có đi cả gia đình không?

- Ờ nó đi một mình thôi, ông xã thì ở nhà với mấy nhi đồng, để cho nó được tự do... tán dóc và tâm sự. Tụi mình phải thu xếp chỗ ở cho nó vì nó muốn có một đêm không ngủ!

- Vậy nhà bố mẹ Hiền còn phòng trống, để Hiền xin phép bố mẹ, rồi “tống” Quỳnh sang ở với Phúc hôm đó, tha hồ mà tâm sự “chuyện dài 25 năm” gặp lại.

- Cũng có lý, vậy hôm sau mày có phải đi làm không Quỳnh?

- Đi làm thì cứ đi, thức để tâm sự thì cứ tâm sự. Nếu hôm sau tao buồn ngủ quá, thì tao đành cười

- duyên... xin phép boss, à không, nhờ Lan Hương, cho “em” về sớm, hôm khác em đi làm bù vậy!!!
- Mà mới đi làm ở Mỹ, cũng nên... đằng hoàng một tí, lười thôi là... mất job, chứ không phải... tà tà như mấy xứ Âu Châu “của mầy” đâu!
  - Tao biết rồi, có điều là tao đang bị allergy cái cánh tay nên ngứa ngáy quá, đằng nào tao cũng không ngủ được! Có con Phúc nói chuyện, biết đâu... gãi đúng chỗ ngứa, lại đâm ra khỏi bệnh nữa.
  - Còn “nàng” Thơ văn nghệ thì sao?
  - Kỳ này sang Cali, Thơ đi cả bầu đoàn... “phu tử”. Thơ nó bắt tội mình tập văn nghệ đó, và kêu là phải tập hát cho ra trò, chứ không phải... hét hay không bằng hay hét đâu. Thơ nó đang hăng vì còn dư âm văn nghệ của nhóm TV bên Houston kỳ rồi.
  - Eo oi, tao sợ lên sân khấu lắm, vì mình... già rồi, giọng thì khàn khàn, mặt thì nhăn nheo, chắc sắp đến lúc tội mình phải đi ... “renew” toàn bộ mặt mũi rồi!!!
  - Thôi kệ, hát đại đi, chứ “ai trồng khoai đất này”, bây giờ? Cứ phát cho mỗi “em” một bài hát, lên sân khấu thì nhép nhép miệng, để cho Thơ nó hát, mình hát... bè, là được rồi!
  - Còn Mười, người về từ Canada, thì ở với Chi.
  - Sáng ra mày đi học, thì sao?
  - Tao muốn cúp... cua lắm, nhưng không được, vì tao và nhỏ Hiền phải đi nốt “Con đường đau khổ... tập 2” .(Tên bộ film Les Miserables, dịch ra tiếng Việt và chiếu ở VN sau 75 thành nhiều tập). Cho Mười ở nhà chơi hay ngủ... dưỡng sức để tối còn tán dóc, học xong tao chạy về liền mà!

*****

Hôm nay là tối thứ sáu, bạn bè vừa đi đón Phúc ở phi trường Los. rồi đưa thẳng đến nhà hàng Grand Garden của Đồng ở ngay Little Saigon. Còn gia đình Thơ thì đã đến Cali từ mấy hôm trước. Cả buổi chiều, lúc làm việc, tôi cứ nhìn đồng hồ mong cho chóng hết giờ là chuồn lẹ... Mới có 8 giờ thôi, chắc phải 2 tiếng nữa, Phúc mới có mặt ở đây. Bạn bè cũng rủ nhau đến để ... welcome những người bạn từ phương xa bay về hội họp...

Chi nói với tôi:

- Lúc này, Hiền nó đến đón mày mà không thấy mày đâu, nên nó chạy luôn. Khổ cho cái thân già của tao lại phải đi lần nữa... Thôi, chuẩn bị tinh thần, vào gặp nhỏ Phúc lẹ lên!

Tôi vào đến nhà hàng thì đã có đủ mặt bạn bè (11 giờ đêm rồi còn gì!). Loay hoay nhìn qua nhìn lại, tôi nhận ra được Thơ, vẫn còn là “nàng Thơ văn nghệ” với mái tóc dài, rồi Mười với ánh mắt và nụ cười tươi như ngày nào. Còn cái con nhỏ Phúc thì đâu mất tiêu? Thì ra bạn bè còn xúi nó chơi trò “đi trốn đi tìm”, để cho tôi hỏi hớp thêm vài phút nữa. Rồi gặp nhau, mừng mừng tủi tủi, nếu không có bạn bè vây quanh, mỗi người nói tếu vài câu, thì đã khóc rồi! Sau đó là tiết mục... ăn uống rồi chia tay nhau về. Phúc và tôi đi theo Hiền về nhà bố mẹ Hiền thì quá khuya, cả nhà đã ngủ say, Hiền thì thềm:

- Ba đưa mình rón rén giống như đi ăn trộm, thôi “2 em” ngủ cho khỏe, mai tha hồ mà tán dóc, Hiền phải chạy về nhà đây. Mai gặp lại mấy giờ, nhớ phone cho nhỏ Chi, phone cho ... phone cho... nhớ nhe!!!

Phúc ngáp dài:

- Ôi chao, tao mệt quá, đi làm ra là tao leo lên máy bay liền. Thôi ngủ đi rồi mai nói chuyện.

Thế rồi hôm sau bạn bè lại lục đục kéo đến, chuyện trò, hỏi thăm ríu rít, và ... ăn quà lia lia. Nhỏ Chi giới thiệu:

- Mà ăn ... đu đủ bò khô không Phúc, mà ăn chè Hiên Khánh không, mà ăn “cà lem” sầu riêng không, ăn ô mai không? Con nhỏ Hiên sẽ tình nguyện làm tourist guide cho mà, Mười và Quỳnh đi ... Phước Lộc Thọ coi “dzàng”, rồi chụp tám hình để về Houston mà khoe... với người ta. Không thôi cứ ngồi nhà tán dóc hoài, lần sau ông xã không cho mà đi nữa!
- Cho tao ăn quà gì cũng được, gặp lại tụi mà tao vui quá, nên không thấy đói.
- Mà không ăn thì... mất quyền lợi, lát về đói bụng thì đừng có réo tụi tao bỏ đói mà. Chiều nay còn họp mặt, lại ăn uống nữa, dân Cali khoản đãi đó nhe. Mà phải ráng mà ăn, cho bồ công tao với nhỏ Hiên đi làm... work study, chứ cứ ngồi cười hoài vậy, Phúc?

Cali, January 13, 2001:

Lan Hương nói với tôi:

- Quỳnh nhớ nhắc Hương, hôm nay mình chỉ làm việc tới 6 giờ thôi, rồi còn lo sửa soạn đi hội Trưng Vương. Nhỏ Phú Lít, à không, “nghệ sĩ Mai Khanh” mới đưa thêm vé đây. Gọi phone cho Lê Quỳnh coi nhỏ Q. đi làm về chưa, tụi mình sẽ đến pick up rồi đi luôn...

- Hương có mặc áo dài không?

- Hương thích lắm vì lâu quá đâu có dịp mặc áo dài. Nhưng lúc này Quỳnh “dụ” Hương ăn lunch nhiều quá, làm sao nong vô nổi áo dài đây? Thôi đành để đến Tết vậy...

Thoáng một lúc đã gần 6 giờ, tôi vội gọi điện thoại:

- Hello, dạ xin cho nói chuyện với Lê Quỳnh.

- Con khỉ, tao đây nè. Hôm qua mà để message, tao nhớ rồi, y phục chỉnh tề rồi! Biết nhà tao không... OK, đi Westminster, đứng rồi... tao đứng chờ ở đó nghe!

Lúc Hương và tôi đến đón L.Quỳnh thì thấy L.Quỳnh đang đứng chờ cùng với Mẹ:

- Sao mà sượng vậy Quỳnh, đi chơi mà mẹ cũng phải ra đứng chờ cùng với mình.

- Ủa bố mẹ tao thương chị em tao lắm, tao đi học về tối, mẹ tao cũng đi ra tận bến xe bus để đón tao đó.

- Mà làm tao... thèm quá, còn tao thì cứ phải đi về một mình, nên biết thân biết phận không dám đi đâu tối. May mà đi làm có cô bé làm cùng đưa về.

- Thôi gắng đi, vài tháng nữa ông xã mà sang đây rồi mà.

Tối rồi, may quá chưa trễ... Vé TV đây, à tụi mình chụp vài tám hình để làm... kỷ nghệ đi. Lần này là lần thứ hai Hương đi hội TV với 2 Quỳnh đó!

- Quỳnh phải không? Quách thị Minh đây, dạo này thấy Q. có vẻ mập ra, dân... Âu Châu có khác! À, Minh có email address của Kim Oanh và Bích Thủy học lớp Quỳnh đó, để về nhà Minh email cho Quỳnh. Thôi đi vào đi, gần đến giờ rồi.

- Kim Oanh và Bích Thủy ở đâu vậy?

- Kim Oanh thì ở đây, không biết hôm nay có đi dự không, còn Bích Thủy thì ở Oregon.

Tôi vẫn nhớ đến nhỏ Đoàn thị Kim Oanh, hồi mới sang Mỹ năm 91. Hôm đó, Lan Hương đến đón tôi

về nhà chơi, rồi “điều” Kim Oanh về luôn. Tối đó 2 đứa cùng nằm tí tê tâm sự. Oanh nói:

- Tao mới sang Mỹ, vừa đi làm vừa đi học. Khổ cho cái thân... bé nhỏ của tao, làm việc cũng nặng lắm, Quỳnh ơi.
- Mà có tính học lại đại học không, dân ban B mà, sợ gì?
- Thì cũng phải học thôi, tao... chưa có chồng, nên đâu có con đường nào khác. Hình đám cưới của mày đây hả Quỳnh, tặng tao một tấm nhe.
- Ủ, tặng mày đấy, biết đâu mày nhìn hình tao riết rồi cũng... lấy, “xếp bút nghiên” để đi lấy chồng cho rồi?

Băng đi một thời gian là bao nhiêu năm, lần này về Cali tôi mới được tin của Oanh, Hương nói:

Nhỏ Kim Oanh bây giờ bận rộn với nhi đồng lắm, gặp nó khó ời là khó, để Hương gắng gọi cô nàng đi TV cho vui!

- Ủ Quỳnh cũng mong gặp nó lắm, Quỳnh vẫn nhớ lần trước 2 đứa chia tay nhau... ở tiệm giày... Payless Shoe Source, rồi bật tin luôn.

Còn Bích Thủy, thì sau khi đi hội TV về, tôi nhận được email của Thủy. Rất là cảm động bởi vì Thủy là cô bạn nhỏ, ngồi cạnh tôi năm đệ thất và cũng học với tôi 7 năm trung học. Sau đó thì Thủy học Khoa Học và tôi không còn gặp Thủy nữa. Mãi đến năm 1991, tôi tình cờ gặp lại Thủy ở trại Thái Lan trong lúc chờ chuyến bay sang Mỹ. Tôi đi theo mẹ và chị, còn Thủy thì tay bế tay bồng, cả hai đang tìm chỗ... để cắm dùi, à không, tìm chỗ để trải tấm nylon làm chỗ ngủ:

- Ủa, Thủy phải không?
- Ủa, Quỳnh phải không? Eo ơi, gần 20 năm rồi mới gặp... Thủy đi về Oregon, còn Quỳnh đi về Cali à?

Tiếng Lê Quỳnh kéo tôi trở về hiện tại:

- Quỳnh sao đông người quá, mày nhìn xem còn có ai quen không?
- Tao quên không mang kính... lão, mà mình ngồi bàn số mấy vậy?
- Số 24.

Đang ăn thì các bạn TV mang vé số đến bàn để gây quỹ ủng hộ:

- Dạ 5 đồng 3 vé, 10 đồng 6 vé.
- Cho Hương và anh Hưng (ông xã của Hương) mua 6 vé.

Lê Quỳnh nói nhỏ với tôi:

- Tao với mày thử thời vận không, tao có vài đồng lẻ đây.
- Tao cũng chỉ mang đi có vài đồng.
- Vậy 2 đứa mình mua 5 đồng thôi.

Hương góp ý:

- Đã hên thì mua một vé cũng trúng à.
- Nhưng... họ đâu có bán một vé? Tao có 2 đồng, mày cũng chỉ có 2 đồng à? Gắng lực bóp xem còn đồng nào không? Mau lên, chị ấy đứng chờ lâu quá, kỳ lắm.
- Tao chỉ còn mấy đồng quarters, được không?
- Khỉ à, ai lại đưa tiền các, để tao xem...

Anh Hưng ngồi cạnh, chắc là cũng... sốt ruột, nên đưa 1 đồng cho Lê Quỳnh, sau đó thì tôi cũng kiếm

được 1 đồng (dĩ nhiên là tiền giấy!). Lê Quỳnh nói:

- Dạ cảm ơn anh Hưng, để tụi Quỳnh trả lại anh. Quỳnh, tao giao hẹn với mày nhé, nếu... lỡ có trúng số mày phải lên lãnh đấy.

- Tại sao mày không lên?

- Mày ăn mặc chỉnh tề hơn tao, với lại tao ngại lên sân khấu lắm.

- Mày làm như tao cũng thích “ánh đèn sân khấu” vậy? OK, thì tao lên lãnh, miễn là sau đó đưa qua cho mày giữ.

- Sao mày đoán trúng ý tao vậy? Nói vậy, chứ tao chia làm 2, mày phải mang một nửa cái hên để đi về Germany chứ.

- Thôi xem văn nghệ đi, hình như sắp sửa tới mục xổ số rồi đó!

Trên sân khấu, các chị TV đang làm thủ tục bắt thăm xổ số, không khí bắt đầu nhộn nhịp lên, rồi sau cùng là lô độc đắc với 1 ounce vàng (tôi không biết của vị... mạnh thường quân nào tặng?). Lê Quỳnh nói với tôi:

- Mày khỏi cần dò, tao... thuộc như cháo 3 cái vé số của mình rồi.

- Sao hoài không thấy vé của mình trúng?

- Lúc nãy tao thấy mày lựa số kỹ lắm mà, chắc hôm qua mày nằm mơ thấy... con gì?

- Thì tao chọn xem có số nào... quen quen không, như số... social security của tao chẳng hạn!

Giọng một chị TV bắt đầu xướng lên:

- Xin lưu ý, lô độc đắc là vé mang số... tận cùng là số 24. Có ai mang số đó không ạ, xin mời lên sân khấu.

Lê Quỳnh vừa nghe xong la hét lên:

- Thấy chưa, trúng rồi!

- Đâu đâu đưa tao xem lại, kéo mày nhớ lộn mà lên lãnh kỳ lắm!

- Con khỉ, đây này, đúng chưa? Mày lên lãnh đi!

Trên sân khấu, các chị lại giục:

- Xin mời quý vị nào có số... thì lên sân khấu.

- Thôi mày đi đi, Lê Quỳnh.

- Thôi mày lên đi, tao đã giao hẹn rồi.

Hương giục:

- Hai nhỏ lên mau lên, kéo người ta... khóa sổ bây giờ.

Cuối cùng thì tôi cũng đẩy được Lê Quỳnh lên sân khấu để lãnh “dzàng.”

- Mày hại tao thật, bắt tao lên làm tim tao đập thành thịch.

Rồi cả bàn xúm lại xem 1 ounce vàng 4 số 9, made in Switzerland nó ra làm sao:

- Vàng... đẹp quá, bóng loáng. À, mày còn giữ cái “mè day” vàng của TV từ hồi Tú Tài, phải không Quỳnh? Tao nhớ có lần mày viết chuyện, kể là nhiều lúc... túng tiền (sau 75) nên tính bán. Sao tao... nghi mày bán để lấy tiền ... mua gạo rồi?

- Tao còn giữ mà, nhưng cất kỹ lắm. Thôi để hôm nào tao đeo cho mày xem, kéo mày nghi ngờ cái... good will của tao. Còn ounce vàng này mày muốn tính sao thì tính.

- Thì tao... thưa đôi, cho nó tiện việc sổ sách! Vui quá phải không, như vậy là hên lắm đó.

- Mày mới có job, hy vọng nó là cái hên cho mày suốt năm.
- Mai mình đi... Phước Lộc Thọ ... khảo giá không?
- Thì mày cứ giữ đi, tao chưa về Germany mà, gấp vậy?
- Thôi phải đi về, kéo... mẹ tao trông, à Hương rủ ra ngoài chụp hình kìa. Phải mang theo ounce vàng và giơ lên cao, cười “toe toét” cho bà con thấy chứ!
- Sao bây giờ mày... lên tinh thần thế, chả bù lúc nãy đẩy mãi mới chịu lên sân khấu?

*****

Về nhà, ngủ một giấc với nhiều mộng đẹp và vui. Vui vì gặp lại bạn bè cũ và với tấm lòng mở rộng như thớ còn... thơ dại. Hôm sau, tôi thức dậy sớm và gọi phone cho ông xã để báo tin:

- Hello, anh khỏe không?
  - Ủ... cũng được! Đi hội TV, thế nào?
  - Em và cô bạn Lê Quỳnh, 2 “đứa” vừa trúng độc đắc!
  - À vậy thì hên rồi, thôi bao giờ về thì nhớ đãi anh với cu Marc một châu... bánh cuốn đấy!
  - Bọt ở chợ Cali... on sale, làm sao ăn hết nổi... nửa ounce vàng?
- Sẵn đà... tiến tới, tôi lại gọi cho Chi:
- Tao gọi mày sớm vì hôm qua tao trúng độc đắc!
  - Cái gì? Lottery mấy triệu, chiều nay mới xổ mà nhỏ?
  - Không, trúng độc đắc ở hội TV.
  - Vui vậy, bây giờ mày... giàu rồi, mày có nhớ cái con bạn... già của mày không?
  - Dĩ nhiên rồi, lát tao với mày đi ăn phở Tàu Bay. À nhỏ Lê Quỳnh sáng nay có gọi cho tao, Mẹ nó bảo giữ lại vàng để làm cửa... hồi môn cho nó “cưới chồng”.
  - Một ounce vàng cũng được gần “1 cây” ở VN rồi!
  - Ủ, giá hồi xưa mình có được ounce vàng thì... cũng khối anh theo!
  - Hồi xưa thôi, nhỏ ơi! Chứ VN bây giờ, nhiều người giàu lắm, một ounce nhằm nhò gì!
  - À tui tao nghĩ lại thấy cũng... ghê ghê, Chi ạ, vì số nhà của Lê Quỳnh là số 24, số bàn ngồi ở hội TV cũng là 24, rồi vé độc đắc cũng tận cùng bằng số 24, và số social security của tao cũng có số 24! (Rồi hôm tôi bay về Germany, số ghế ngồi trên chuyến bay cũng là 24!!!). Còn cả hai tên đều là Quỳnh “share” 1 vé số, lại phải mượn thêm tiền của ông xã Lan Hương... nửa thì mới trúng!
  - Chắc Trời thấy vậy nên... tội nghiệp quá, cho 2 nhỏ trúng số cho rồi! Thôi chiều nay mua lottery đi, xem sao?
  - À mày nhắc tao mới nhớ, nhỏ Lê Quỳnh nói là đang hên thì cho... hên luôn (???), chiều nay phải chung mua Lottery đó!
  - Cho tao chung với, vì tao muốn thử xem “con Quỳnh nào” hên, tao sẽ mua một vé số với mỗi đứa.
  - Ủ, nếu trúng số nữa, thì tao sẽ lập một cái... nursing home để sau này mày đưa “bạn già” của mình vào ở.
  - Tao sợ... không có mặt vào lúc đó. Thôi mày cứ đưa tiền cho tao với nhỏ Hiền... đi shopping là chắc ăn nhất! À mày cứ ở nhà đi, chiều tao đi fitness xong là chạy xuống mày rồi 3 đứa đi mua vé số.
- Gặp nhau tại nhà Lê Quỳnh, Lê Quỳnh tuyên bố:
- Đi theo tao ra đầu đường, có tiệm liquor... bán vé số gần đây thôi!

- Speaking English or Vietnamese?
- Con khỉ, muốn nói tiếng nào cũng được, vì thằng nhỏ bán hàng người VN, mà đừng xỏ... tiếng Đức (xin quý vị hiểu đúng nghĩa!!!) là được!
- Coi bộ mà hay thử thời vận nên nó quen mặt rồi?
- Không, tao ít mua vé số lắm, tại hôm nay tao... linh tính là mình hên nên hăng hái đó thôi! Ủa, sao con Quỳnh nói là cũng biết mua lottery mà hôm nay “quờ quạng” vậy?

Chi bảo tôi:

- Thôi mà đứng qua một bên cho Lê Quỳnh... làm việc, khoản này tao cũng... chịu chết, chẳng biết chọn số làm sao?
- Mà có bằng accounting có khác, tao thấy mà làm việc với mấy con số nhanh thoăn thoắt. Tao nhớ hồi xưa tao làm... trưởng lớp, thấy mà từ từ hơn nhiều mà Lê Quỳnh.?
- Phải vậy thôi, ở... Mỹ mà, chứ đâu phải ở VN, tao có một thân một mình, bây giờ không nhanh thì ai nhanh cho?

Sau đó thì 3 đứa chúng tôi cũng chọn được những con số “vừa ý”, và... móc tiền lia lịa để mua vé số.
Chi nói:

- Thôi gắng... trúng số, thì khỏi phải đi học, đi làm work study nữa. Nghỉ cho khỏe cái thân già!
- Tao thì khỏi phải đi làm việc nữa. Mới có job một tuần mà tao... mệt quá.
- Tao thì đưa cái vé số cho... “ông INS” xét cho rồi!
- Ủa, mà nói gì kỳ vậy Quỳnh, INS hay IRS để đóng thuế?
- Ông INS, để xin cho ông xã tao sang Mỹ diện green card... nhà giàu, chứ tao đi làm chẳng đủ đầu vào đâu, INS cứ đòi đủ thứ giấy tờ nên chóng cả mặt!

Trước khi về, Lê Quỳnh dặn:

- Tối nay tao dò số cho, nếu trúng số thì sáng mai sẽ gọi phone sớm!

Hôm sau là Chủ Nhật, nhưng tôi và Chi dậy sớm như thường lệ, tôi nhìn đồng hồ rồi gọi cho Chi:

- Chi... tiêu rồi. Chẳng thấy “em” Lê Quỳnh gọi.
- Ủ, mình chơi vui vậy thôi, chứ để gì! Nếu trúng số độc đắc dễ ợt, thì chính phủ... sập tiệm vì tội mình!

Tôi bèn xỏ Nho... chùm:

- Tao cũng nghĩ vậy, “họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai”, cơ hội đâu có đến 2 lần, nhưng thấy Lê Quỳnh nó hăng quá thì mình cũng muốn thử thời vận lần nữa.
- Vậy tội mình đi đâu hôm nay, chưa đi học nên tao còn rảnh rang để lang thang với mà!
- Đi chùa không, tội mình soạn đồ đi, có sư cô quyen quần áo mang về VN vì bão lụt đó.
- OK, đi lễ rồi đến nhỏ Hiền chơi, hôm qua nó gọi phone nói nấu nướng cái gì đó, bảo 2 “mợ”, à không, 2 đứa mình đến... ăn phụ.
- Để tao đi chùa cầu nguyện, tao cầu cho mà luôn.
- Mà cầu cho tao cái gì, nói tao nghe để tao còn bắt chước chứ ?
- Bí mật, tao không nói đâu, mà cứ ngồi yên bên cạnh tao, đừng thắc mắc... khiêu nại là được.
- Tao biết rồi, mỗi lần nghe tao nói tội mình đi lễ, nhỏ Hiền nó hay chọc là, nó biết 2 “em” cầu gì rồi!

một “em” thì cầu... duyên, một “em” thì cầu... giấy tờ cho mau chóng! Thôi sửa soạn đi, độ 1 tiếng nữa là tao xuống đón mày.

*****

Lễ xong, Chi và tôi thơ thẩn ngắm cảnh chùa, lòng cảm thấy lắng xuống bao nỗi buồn vui, bỏ lại bên ngoài cổng chùa những ưu tư, phiền muộn:

- Cảnh chùa này giống cảnh chùa ở nhà quê VN, phải không Quỳnh?
  - Ừ, nhất là có những cây to, làm tao nhớ những cây đa to, hay những cây bồ đề. Hồi xưa tao có con nhỏ bạn, nó hay ngâm những lá bồ đề trong nước mưa cho mục, chỉ còn lại bộ gân lá.
  - Để làm... TP Thực Vật à?
  - Không phải, hồi đó tụi tao còn học tiểu học. À sau đó nó đem mấy cái lá bồ đề nhuộm mực tím, mực đỏ hay... ăn trộm phẩm nhuộm của mẹ nó, nhuộm đủ thứ màu... rồi tặng tao, tao thích lắm, còn giữ mãi trong lưu bút cho tới khi đi Mỹ.
  - Quyển lưu bút nào? Mày đúng là... chuyên viên sưu tầm đồ cổ. Hồi tao học Gia Long, tao nhớ lúc ra trường cũng viết lưu bút um sùm!
  - Tao còn quyển lưu bút ở TV, lúc đi Mỹ có đưa một cô bạn giữ dùm, chắc sau này về lấy lại mà đọc, cũng có nhiều đoạn... lắm cảm vui lắm.
  - Í, chùa trồng nhiều bầu bí quá... thôi để mình vào xin chùa một quả về nấu chay ăn? Còn hồng nữa, chắc gần Tết... mới chín, tao với mày phải nhớ đi thăm... hồng chín đấy!
  - Sao đi chùa mà mày còn có... tinh thần ăn uống vậy?
  - Tao chỉ thích ăn trái cây thôi, chứ đâu như mày, thích... đủ thứ, ăn gì cũng thấy ngon miệng, tao mà như mày thì mập như cái lu lăn rồi!
  - À, có cả cái võng nữa kìa, mày dám ngồi không?
  - Ngồi chứ, mày chờ một chút, chứ 2 đứa cùng ngồi, chắc đứt võng quá! Thôi mình ngồi đây cho mát trời rồi hãy về.
  - Cuộc đời kể cũng lạ, phải không Chi. Mày từ VN, tao từ Germany, rồi lại tụ họp bên Cali này, có lúc lại ngồi đây, để... ôn lại chuyện đời? Hồi còn ở VN cũng vậy, sau khi ra trường rồi đi làm, cứ Tết đến là tao lại đạp xe lộc cộc lên nhà mày... tán dóc, bắc võng nằm dưới gốc cây mạn mà tâm sự, bạn bè thì đi gần hết rồi.
  - Mày làm tao nhớ nhà, nhớ mấy chị em tao quá, chắc hè tới tao phải về thăm nhà.
  - Mày cũng làm tao nhớ nhà ở Germany quá, tao cũng phải về một chuyến trước khi ông xã tao được giấy sang Mỹ!
  - Thôi đi về, chiều rồi, ghé lại nhà nhỏ Hiền, kéo nó mong. Dù sao, ở nơi này mình vẫn còn những đứa bạn... già, phải không?
- Tôi về đến nhà thì chuông điện thoại reo:
- Tao đây, Lệ Quỳnh đây, khỉ à, mày đi đâu mà tao gọi mấy lần mới gặp?
  - Trúng số rồi phải không?
  - Trật lất, nhưng trưa nay tao có gọi mày, kéo mày và Chi mong.
  - Không thấy tăm hơi mày đâu, là tụi tao biết rồi.
  - Thôi thì thua keo này, mình... bày keo khác. Tuần tới mày về Germany rồi phải không, gắng đến nhà

tao để lấy... dzàng mang về đó. Đi về đi, rồi sang năm mình gặp lại. Kỳ tới mình phải nghiên cứu lại... việc mua vé số đó. Thôi chúc mày đi bình an, trong tuần tao đi làm, đâu có gặp mày nữa...

- Thôi chúc mày gắng đi làm, có được “good job” với người ta, rồi còn lo chuyện “tình duyên gia đạo” nữa. Có tin vui thì cho tao hay.

- Mày cứ dõn hoài, bây giờ tao chỉ lo đi làm thôi...nghèo quá, Quỳnh à!

Tôi cảm thấy buồn buồn vì những lời tâm sự chân thật của Lê Quỳnh. Đã thoảng qua bao nhiêu năm rồi, từ hồi cùng ngồi cạnh nhau hôm thi vào đệ thất trường TV, rồi học với nhau suốt 7 năm trung học, Lê Quỳnh và tôi vẫn luôn luôn sát cạnh tên nhau trong... sổ điểm. Với Hồng Phúc và Kim Ngọc là những người bạn nhỏ, một thưở “tan trường về chung lối”. Với Lan Hương, cùng ngồi cạnh nhau năm đệ nhị và đệ nhất, và cho đến bây giờ, đối với tôi, Hương lúc nào cũng là một hình ảnh dễ thương của tuổi học trò... Với Kim Chi, Mộng Hiền, Hồng Phúc và Phí thị Thơ, là một thời hoa mộng bên ghế giảng đường. Và với ai nữa, còn ai nữa?

Munich, February 2001:

Trở về Germany sau hơn 9 tháng... lưu lạc ở Mỹ với bao nỗi buồn vui và nhiều kỷ niệm. Điều an ủi cho tôi là Cali vẫn là một mảnh đất để cho mình gặp gỡ lại những bạn bè thưở nhỏ và thưở... đôi mươi, và chỉ vì một cuộc đổi đời 1975 mà bỗng nhiên những người bạn ấy đã đi khỏi cuộc đời của mình. Cũng giống như hai câu thơ mà thưở còn học trò, ai ai cũng thích viết vào lưu bút (dù nhiều lúc thấy nó rất... cãi lương):

Hoa nở để mà... tàn,
Bèo hợp rồi lại... tan.

Còn chúng tôi, những người bạn nhỏ, thì tan rồi lại... hợp. Gặp lại nhau, ở hội Trung Vương, ở hội NLS, nhìn lại từng khuôn mặt bạn bè, tất cả vẫn còn đấy, những ánh mắt vẫn đầy vẻ... nghịch ngợm, dễ thương, dù mắt đã có vết nhăn, dù tóc đã... muối tiêu rồi (muối... sắp sửa nhiều hơn tiêu, phải không các bạn?).

Xin cảm ơn cuộc đời đã dành cho chúng tôi những cơ hội để gặp lại, để chia sẻ với nhau một chút buồn vui ở cuộc sống nơi xứ người, để tối tối còn nằm mơ, “mơ thấy trăm họ tốt tươi, mơ thấy bên lề cuộc đời, áo dài đũa trong tiếng cười” như lời một bài hát thưở nào...

Và tôi rất mong có dịp gặp lại tất cả các bạn, ở Houston, một ngày nào...

Germany, mùa đông 2001.

Lê Minh Ngọc Quỳnh.